

подли или коварни хора: естествено. Политическитѣ ми неприятелѣ сѣ бивали, може и сега да сѣ, по нѣкога по-умни и тоже благородни хора. Но азъ не съмъ живо проникателенъ. Не можъ да разпознавамъ характеритѣ, слабостнитѣ и прѣимущества на хората. Защото отъ малкъ прѣмного ли съмъ плавалъ изъ по-високитѣ, и най-високитѣ, сфери на идеалтѣ или на историкофилософическитѣ наблюдения, но фактъ е, че сѣщинскій обиденій животъ: слабости, хитрости, интереси, страсти, прѣимущества, съ безбройнитѣ минутни случайности и настроения у хората, е за мене като въ мъгла. При това азъ не умѣя да владѣя себе си постоянно зрѣло и хладнокрѣвно: демократизмъ у мене има чисто еснафски, законенъ и въ най дребнитѣ работи да не обидя нѣкого съ нѣщо, въобще уважавамъ хората, не зная хладно да прѣзирамъ. — Трѣбва да приложя, че ония, които считамъ за низки характерѣ и съмъ ги упазвалъ съ много разноси, прѣзирамъ ги дълкоко въ душата си, но рѣдко умѣя да скривамъ това и давамъ да се чувствува. Още да приложя, че умѣя да се присторя любезенъ и довѣрчивъ и вънъ такова, но когато другъ по високъ интересъ ме ръководи. Най-сетнѣ азъ лесно се увличамъ отъ външността и думитѣ на искуснитѣ и хитритѣ. Често чувствувамъ коварнитѣ характерѣ, но често и не. Трѣбва да кажа още че самомнѣнието ми за благородство ме е спасявало отъ низки постѣпки и отмѣщения. По нѣкога склѣщенъ въ трудно положение отъ чистъ мой деванеликъ, намиралъ съмъ убѣжище въ повисокий кръгъ на благородството. Азъ обичамъ да си припознавамъ погрѣшкитѣ: съ евангелска кротость покривамъ волни и неволни погрѣшки и грѣмахъ. Нѣмамъ бърза съобразителность. Мѣчинитѣ и заплетени ситуации ме слисватъ. И азъ съмъ като на вѣтъртъ: тѣй прѣдъ 6 Септ. и слѣдъ 9 Августъ. За да си улесня ежедневната ситуация, трѣбва много и подробно да мисля, — пѣкъ имамъ склонности и къмъ воленъ и приятенъ животъ, отъ нѣкогашний ми аскетизмъ малки слѣди сѣ останѣли: темпераментъ имамъ веселъ и безгриженъ. Но и когато мисля, та случайно напишя нѣщо необикновено, смѣло и рисковано, не смогвамъ да го затая, а написвамъ, исказвамъ или — направлямъ (!) рѣшеното т. е. недорѣшеното и самопомисленното. Въ себѣ си, повечето инстинктивно съмъ много гордъ: азъ уважавамъ дълбоко нѣкой лица, но